

ОШ Велимир Маркићевић

СТАРОШКОЛСКО ПЕРО 2

ЗБИРКА ЛИТЕРАРНИХ
РАДОВА УЧЕНИКА СТАРЕ
ШКОЛЕ

2008.

садржај	Стр.
<i>Кад мама пева успаванку</i>	Наташа Д. Николић 4
<i>Кад мама кува ручак</i>	Наташа Д. Николић 5
<i>Кад мама спава и сања</i>	Наташа Д. Николић 6
<i>Мој брат и ја</i>	Борис Чарапић 7
<i>Мој брат воли да пере зубе</i>	Борис Чарапић 8
<i>Кад порастеш</i>	Стефана Беловановић 9
<i>Моје писмо Светом Сави</i>	Вук Драгосавац 10
<i>Звезда пријатељства</i>	Вук Јоксимовић 11
<i>Кад љубав покуца</i>	Маја Драгошановић 12
<i>Другарство</i>	Јован Бирешић 13
<i>Разредни старешина</i>	Јован Бирешић 14
<i>Чоколада</i>	Наташа Петруцонић 15
<i>Мој друг инвалид</i>	Исидора Шекарић 16
<i>Аквиша и ја</i>	Наташа Петруцонић 17
<i>Бамби-за сваки радостан дан</i>	Данијела Соколовић 18
<i>Песма о раној јесени</i>	Марко Васиљевић 19
<i>Другарство</i>	Јована Тизмонар 20
<i>Зима</i>	Анђела Митровић 21
<i>Тесла- бајка о струји</i>	Вилма Јанковић 22

садржај

Стр.

<i>Најбољи другари</i>	Јована Тупазић	24
<i>*****</i>	Емира Сијарић	25
<i>Октобарске боје у мом крају</i>	Милош Шесто	26
<i>Јесен у мојој улици</i>	Милош Шесто	27
<i>Није мука да се пружи рука</i>	Александар Шесто	28
<i>Тесла-бајка о струји</i>	Марко Филиповић	30
<i>Како ја видим Николу Теслу</i>	Данијела Арсић	32
<i>Тесла- бајка о струји</i>	Милица Јоксимовић	34
<i>Како ја видим Николу Теслу</i>	Емилија Хоџић	36
<i>Цвет који ће променити свет</i>	Александра Марковић	37
<i>Чаробни прах</i>	Данијела Соколовић	38
<i>Телепортал</i>	Анита Ранчић	40
<i>Шта највише важи</i>	Стефан Радовић	41
<i>Ја волим</i>	Емилија Јовановић	41
<i>Прича увелог листа</i>	Невена Николић	42
<i>Моје одељење с лица и наличја</i>	Невена Николић	43

Избор: Биљана Јоксимовић, Драгана Кускић, Милена Дањец, Марија Топовић

Лектура: Марија Топовић, Вишња Милошевић, Сандра Новаковић

Техничка припрема и штампа: Гордана Шесто, информатичка секција

Издаје и штампа: ОШ *Велимир Маркићевић*

За издавача: Славиша Јеремић

КАД МАМА ПЕВА УСТАВАНКУ

Кад мама пева...

Није то било чији глас...

Она пева гласом сирене
или гласом љубави...

У том гласу је топлина
и љубав читавог света.

Тај глас је:
јак али нежан,

леп али тих
здрав и благ!

Није важно какав је глас
ако мама пева из љубави,

само за нас,
та песма је увек у нашем срцу
и души, јер мајчину љубав
ништа не може да уништи и сруши!

Наташа Д. Николић

КАД МАМА КУВА РУЧАК

Кад мама кува ручак,
она то вешто ради.
Њене руке су алат,
глава рецепт,
а срце главни зачин!

Кад мама кува,
та храна је најукуснија на свету,
а њен мирис нема цену!
То може бити пасуљ,
боранија, пљескавица или
пуњена паприка...

Мамин рецепт може да има
било који кувар, али оно
што нема то је срце наше маме.
Јер кад наша мама кува,
она кува само за нас!

Наташа Д. Николић

КАД МАМА СПАВА И САЊА

Кад мама спава
тад цео свет спава.

Од великог тигра
до малог лава,
од чувара
до војничке бригаде,
од краља и краљице
све до лудог цврчка, хрчка,
па све до билион мрава.

У сну, мајка може да буде:
краљица, певачица,
позната куварица,
најбогатија жена на свету,
али најлепши мамин сан је
онај у коме сања о свом детету!

Наташа Д. Николић

МОЈ БРАТ И ЈА

У мојој породици
мој брат и ја,
а између нас
прави је рат...

Док ујутру спавам
по глави неко ме удара.
То несташни бата
не да ми да сањам!

Док домаћи
покушавам
да напишем,
он мастилом
кошуљу прља.
Ја га грдим,
а после остане мрља!

Чоколаду кад он отвара
са мном је прво дели.
Ја сам срећан бата
јер имам
најбољег млађег брата!

МОЈ БРАТ ВОЛИ ДА ПЕРЕ ЗУБЕ

Мој брат воли да пере зубе
и њему то прија,
зато га сви у образ љубе
и он као анђео сија!

Четкицу ухвати у руке
али не зна да трља,
па то су гадне муке
и увек му на зубу
остане мрља!

И замислите!
Открио сам!
Има једна тајна:
зашто он то пере зубе?
Глумци имају сјајне зубе
па се у филмовима љубе!

Борис Чарапић

КАД ПОРАСТЕШ

Кад си мали
по твојој глави
лутају чудне неке ствари!

Питаш се:
Зашто се дрво зове дрво?
Како је то кад порастеш?
Како смо ми на свет стали?

Много мисли
у малој глави се јави
и ништа ти није јасно!

Али...ти знаш шта је игра,
пријатељ и лепо одрастање.
Тако стоје ствари кад си мали.

Али... кад порастеш
схватиш важне ствари!

Одрастање није игра!
То је само варка!
Чудан свет те чека
и изгуби се свака бајка!

Оно што си прво сазнао
јесте баш то -
Како је кад порастеш?!

Стефана Беловановић

МОЈЕ ПИСМО СВЕТОМ САВИ

Свети Саво, свецу наш,
тешка времена стигла су нас!
Лепих времена има мало.
Моли се за нас
знам да ти је стало!

Ја бих теби рећи хтео
да си узор за наш народ цео.
Мудар си човек анђеоског лица
доброг срца ко слободна птица!

Твоја дела носе славу српском роду
и срца му се сада моле Богу.
Волимо те, ти си наш спас,
не заборави грешне нас!

Вук Драгосавац

ЗВЕЗДА ПРИЈАТЕЉСТВА

Има једна звезда
на небу високо
која јако сија
да је види око!

Та звезда је важна
и теби и мени,
јер она је око
што нам душу плени!

Другарство је наше
део њеног сјаја,
део пријатељства.

И да јаче сија
трудити се треба
да бисмо светлим путем
и ми стигли до неба.

Путем пријатељства,
слоге, поштовања...
То је она звезда
о којој се сања!

Вук Јоксимовић

КАД ЉУБАВ ПОКУЦА

Кад љубав покуца
она куца и на прозор и на врата.
Ти се питаш
да ли је то сан или јава?

Да ли су плаве очи
или чуперак плави?
Можда неки смеђи
или можда гарави?

Све то и није битно
ако срце стеже,
памет нам помути
и мисли завеже!

И онда одједном
кад очи отвориш,
ти угледаш стварност
и схватиш да волиш!

Маја Драгошановић

ДРУГАРСТВО

Другарство је стећи лако,
али га не може сачувати свако.
За ова времена луда
треба наћи правог друга.

Свако има по неког друга
понеки буде и лош
па срцем овлада туга.
Није сваки друг исти
један те бије, а други штити.

Друг треба бити прави
и да ти никада не ради о глави.
Другарство се често стиче ново,
а неки се другови враћају поново.

Никада се не зна шта те чека
зато дружење треба трајати до века.
Дружење које траје до у старост
свакоме чини праву радост.

Јован Бирешић

РАЗРЕДНИ СТАРЕШИНА

Он се држи школског реда,
али и ученике мрко гледа.
Увек иде намргођен
ко да жали што је рођен!

Разредни ми неоправдани даје
ја га питам: *Зашто?*
А он каже: *Немој бре,*
буди добар као пре!

Зашто увек само мени
неоправдане дели?
Као да ме мрзи из дна душе,
а зидови се око мене руше!

Али... ја сам само дете
како ви, наставници, не разумете?

Јован Бирешић

ЧОКОЛАДА

Чоко, чоко, чоколада
уек је волим,
и желим је и сада.

Пуњену, преливену,
црну или белу,
није ми битно
ја је волим целу!

Волим да је једем
у свако доба,
а када је немам

Милка, Симка,
или топла чоколада
ја не бирам
само да имам
мало више пара.

И кад је немам
ја за паре маму молим,
јер жељу за чоколадом
морам да утолим!

Наташа Петруцонић

МОЈ ДРУГ ИНВАЛИД

Он је велики друг
тркамо се све у круг.
Узима лопту и гађа на кош,
он у кошарци нимало није лош!

Има своја необична колица
и са радошћу гледа
како лети птица.
Са нама се шали
и друг је прави.

Његове шале
увек су нам драге.

Добар је као добра вила
његова сестра зове се Мила.

У школи га она стално пази
а он њу по коси мази.
И зато нека се зна
најбољег друга инвалида
имам баш ја!

АКВИША И ЈА

Аквиша
са мном ову песму пише

Аквиша
са мном сваки дан дише

Аквише
у мојој крви
све више је и више

Аквиша
са мном после кише
свеж ваздух удише
Аквиша
на највиши врх ме диже

после гутљаја Аквише
све је лакше и лепше
и док ове стихове нижем
осећам да Аквиша
до облака ме диже!

Наташа Петруцонић

БАМБИ - ЗА СВАКИ РАДОСТАН ДАН

Не знамо шта би
да немамо *Бамби*

он по Србији и свету кружи
са свима се дружи

сви га желе
сви га воле
и не могу да му одоле

био стар или млад
Бамбијем се засладиш
и утолиш и глад

шаљи даље да се сазна
витаминска бомба - то је *Бамби плазма!*

Данијела Соколовић

ПЕСМА О РАНОЈ ЈЕСЕНИ

Јесен је, јесен рана разиграна.
Када јесен дође, ђак у школу пође.

У школи се нешто ново учи,
а ђак се код куће мучи.
У јесен пада киша,
а мачка лови миша.

Сви мрзе кишу
а Јелена воли Мишу.
Кукуруз се бере,
а мама се на тату дере.

Киша пада,
а мој друг Влада се јурца око града.
Киша је престала да пада,
а мој тата је уморан од рада.

Марко Васиљевић

ДРУГАРСТВО

Никада не треба бити мука
да се пружи рука!

Све је лепо кад се помаже,
кад се воли и поштује.

Није важно одакле си,
да л' из града,
ил' са села,
треба се дружити
и чинити добра дела.

Другарство је љубав
која цвета,
као свици који лете
од цвета до цвета.

Јована Тизмонар

ЗИМА

Зима је дошла,
сви се смеју
док у рукавицама
ручице греју.

Ја чизмицама
по снегу гацам
и на све стране
грудве бацам.

Док старији
негде журе,
санке весело
низ брдо јуре.

Погоди баку грудвом,
а она се смеје,
а снег и даље веје, веје.

Анђела Митровић

ТЕСЛА – БАЈКА О СТРУЈИ

Пре много година на једном брдашцету пуном цвећа, у једној кућици, живела је породица Тесла.

Једне ноћи падала је јака киша. Севале су муње и гро-
мови су ударали на све стране. Тачно у поноћ господин Тесла
зачуо је плач тек рођене бебе. Госпођа Тесла родила је друго
мушко дете и дадоше му име Никола.

Никола је растао уз мачка кога је обожавао, пернате
животиње, које и није баш обожавао, и голубове којима је
увек поклањао много љубави, као и мачку.

Још одмалена имао је неке чудне доживљаје са стру-
јом. Док би мазио свока мачка појављивала би се нека чудна
светлост и чуло би се пуккетање. Теслу је то одушевљавало и
тудио се да сазна нешто више.

Направио је једнога дана громобран од обичне жице и она
је сакупљала грмљавину која би производила чудну жуту све-
тлост, а он ју је касније користио за све своје изуме. То је
могао само Тесла. Ја мислим зато што је рођен у поноћ и
што су тада севале муње. Оне су га сигурно прве задојиле па
тек онда мајка.

После неколико година Тесла одлази у велики град
где се и прославио својим изумима. Пронашао је струју. Сви
су били одушевљени и поштовали су Теслу као творца струје.
Упознао је Тесла много великих људи и стекао је много при-
јатеља, јер нико није дао човечанству колико је дао он.

Једнога дана позове га цар највећег царства у свету. Очекујући да ће му цар дати благо да настави са својим изумима упути се у цару. Дошавши код цара сазна да је змај заробио цареву кћи и да нико не може да јој помогне осим њега. Цар му обећа и кћер и благо само да је ослободи.

Тесла је одмах пошао у потрагу за принцем пеом се десет дана на врх планине где се налазио замак огромног змаја. Није се плашио змаја иако је он био огроман, црне коже, црвених очију, страшног погледа и бљувао је ватру. Храбро се Тесла сучио са змајем. Стао је испред њега и борба је почела. Змај је бљувао ватру, а Теслу су штитиле муње које су севале из његовог тела. Убрзо је змај страдао од јаког струјног удара. Потрчао је Тесла да нађе принцезу. Нашао ју је како плаче на кревету једне заиста прелепе собе. Пришао је принцези и рекао: *Здраво! Ја сам Никола Тесла.* Принцеза је уморна, загрлила Теслу и рекла: *Хвала ти, спасиоце мој!*

Одвео је Тесла принцезу краљу. Били су тако срећни што су поново заједно. Краљ је захвалио Тесли и, као што је обећао, дао му принцезину руку. Тесла и принцеза венчали су се трећег дана и отишли у родно село Николе Тесле. Упознала је принцеза Теслине родитеље који су је заволели као рођену кћер. Цар је Тесли дао много блага и он је постао чувени научник. Принцеза је била учитељица. Теслине струје обасјале су и највеће светско царство и живели су срећно до краја живота.

НАЈБОЉИ ДРУГАРИ

Најбољи другари су они који деле,
најбољи су другари они који желе
да један другом дају
све оно што имају.

Најбољи другари се не вређају
они се један другом свиђају
они се заједно шале
они се заједно воле.

Задесиће те туга, свако ће да ти се руга,
али имаш доброг друга.

Бићеш тужан све до у поноћ
друг ће ти притрчати брзо у помоћ.
Он ће дати све од себе
да заувек има тебе.

Јована Пупазић

* * * * *

Када га видим, задрхтим сва,
зној ме облива и по највећој зими.

Многе ноћи проведене без сна
и многе шетње по суровој клими.

Жеђ за уснама његовим,
за његовим очима светлוצаве боје,
супротставићу се непријатељима свим
јер он ми даје снаге кад ми понестане моје.

Када га чујем, трема овлада мноме.
Када га додирнем, у облацима сам већ
и моје срце пред њим клоне
и осетим велику жеђ.

Када се пробудим, прво угледам његову слику.
Када седим, његове очи ме прате.
Када легнем, окренем се према истоку
јер они тренуци не могу да се врате.

Тренуци када ми је сузе брисао,
када ме је грлио као да сам му све,
када је од страха једва дисао,
када ми је дао наду за најлепше сне.

Ипак, тешко да ћемо икада заједно бити.
Он ће остати само најлепши сан.
Знам да ћу због тог сна сузе лити,
а тај најлепши сан зове се * * * * *

ОКТОБАРСКЕ БОЈЕ У МОМ КРАЈУ

Јесен је занимљиво годишње доба зато што је тад природа галерија најлепших боја.

У јесен природа као да је прекривена шареним покривачем или као да се сликар играо четкицом и ишарао шуму зеленом, црвеном, наранџастом и другим лепим бојама.

Цвеће се полако затвара и спрема да се увуче у земљу преко дуге, хладне зиме. Латице му опадају као кишне капи из тамног облака.

Животиње се спремају за зиму која долази после јесени. Неке животиње преко зиме спавају као бебе у својим склоништима и стаништима, а то су медвед, змија, веверица....Птице се селе на југ у топлије крајеве да би преживеле хладне дане зиме.

Време је хладно са мање сунчаних дана него лети. У јесен је често магла. Кад гледамо са прозора можемо видети планине како извирују из густе магле.

Кад је јесен, баке и маме спремају зимницу у толим кућама. Људи носе топлију одећу да би се заштитили од хладних дана. Деца воле јесен зато што има различитих боја и воћа, поврћа и зато што могу да се играју у лепом шареном лишћу.

Свако годишње доба је лепо на свој начин, само треба открити његову лепшу стану.

Милош Шесто

ЈЕСЕН У МОЈОЈ УЛИЦИ

У јесен се све мења,
а многа жива бића постају лења.

Јесењи ветар дува ко луд
опало лишће по асфалту је свуд.

Лишће пада са грана,
а ми се опраштамо од топлих дана.

Топлих дана скоро нема више
има пуно ветра и кише.

Лишће мења боју
јесен обавља дужност своју.

Неке птице одлазе на југ
пролазе кроз село Дебели Луг.

Жене у кућама праве зимницу,
а облак пушта своју кишицу.

Милош Шесто

НИЈЕ МУКА ДА СЕ ПРУЖИ РУКА

Некада давно живела је девојчица која је кренула на пут са татом и мамом. Једне ноћи док су спавали дошли су ванземаљци и одвели девојчицу у нову, чудну димензију. Када се девојчица пробудила била је збуњена где је. Она је тако ишла и стигла до једне шуме. Одједном је чула из шуме позив *УПОМОЋ*. Она је појурила и видела малог змаја кога је напала џиновска змија. Змај је био уплашен. Девојчица је узела бодљикаву бомбицу која је била поред ње. Када је погодила змију она је побегла. Змајић је био срећан и загрлио је девојчицу.

У наставку пута срели су блатњаво чудовиште кога је гутало живо блато. Девојчица и змај су дошли и помогли су му да се извуче. Он им је постао нови пријатељ. У току пута су срели птића. Птић је плакао јер му је маму отела краљица ванземаљаца. Он је кренуо са њима да нађе маму.

Одједном су видели вилу која се заглавила у пауковој мрежи. Паук је ишао ка њој да је поједе. Они су брзо узели мале оштре гранчице и покидали мрежу. Вила је дошла до њих и захвалила им се. Паук је пао и почео да плаче. Они су дошли и питали га зашто плаче. Он им је рекао : *Плачем зато што ми је учитељица рекла да нађем нешто чаробно за школу*. Блатњаво чудовиште је рекло да зна неку биљку која испуњава жеље и она расте само код мрачног замка. Сви заједно су кренули ка мрачном замку.

Док су ишли видели су фарму и кренули су ка њој. Кад су тамо стигли видели су девојку коју су јурили ванземаљци. Узели су каменчиће и гађали ванземаљце. Ванземаљци су побегли и девојка им се захвалила. Она је пошла са њима јер је она једина знала где је мрачни замак. Коначно су стигли до мрачног замка и почели да траже чаобни цвет, али нажалост, нису га нашли јер је зла краљица ванземаљаца све убрала. Морали су унутра. Унутра је било много ванземаљаца чувара. Чаробна вила је урадила чаролију да сви нестану. Тако је и било. Сви ванземаљци чувари су нестали, а краљица ванземаљаца је изашла из своје собе. Почела је да избацује зраке из штапа на њих, а они су бежали док нису стигли до собе са рупом. Ту су се сакрили, а рупу су прекрили чаршавом. Краљица ванземаљаца је упала у рупу и сви су они изашли. Девојчица је хтела да јој помогне јер јој је штап остао напољу и није могла да изађе из рупе. Девојчица је узела чаршав и извукли су је. Краљица и је у знак захвалности дала пауку чаробно цвеће, птићу је ослободила маму, а девојчицу је вратила код тате и маме. Сви су били срећни чак и краљица која је стекла толико добрих пријатеља.

И сви су схватили да *није мука да се пружи рука.*

Александар Шесто

ТЕСЛА – БАЈКА О СТРУЈИ

Једнога дана, неке далеке године, спрема­ла се страш­на олуја. Тмурно небо, страш­ни фијук вет­ра... заиста страшно и велико невре­ма.

У једном кућерку на самом крају села живео је један брачни пар. Пошто је кућа била на самом брду скоро да и нису имали бли­жње комшије. Те ноћи, са страхом у срцу, слушали су бесне, раз­ја­рене громове како се туку. У једном тренутку обасјала их је божанска свет­лост. Одмах по нестанку божанске светлости чули су прасак и удар грома. Гото­во цела кућа се тресла. Муж је, после првог шока, истрчао напоље да види где је гром ударио. Али, изненађење је било веће него што је и сам очекивао. Крошња дрвета била је у пламену. На само пар метара даље видео је неко клупко које као да се врпољило. Пришао је ближе иако је осећао страх и имао је шта да види. Мушко дете, тек рођено, широм отворених очију гледало је у пламен. Узео га је у наручје да се не уплаши, али оно се осмехивало као да га је све то што се збило забављало. Збуњен човек унесе мушко дете у кућу. Пошто нису имали деце прихватили су беспомоћног дечака као дар од бога.

Прошло је неколико година од овог невероватног догађаја. Дечак је израстао у мушкарца. Звали су га Никола Тесла. Велико име за великог човека. Она далека, језива ноћ, када га је отац пронашао крај дрвета, као да се уплела у његову судбину и заувек је овековечила. Откако је проходао занима­ла га је само светлост грома и муње. Био је опседнут муњама и електрицитетом грома. Као да је био њихов најближи при­јатељ и као да су му баш они помагали. Стварао је чуда.

Људи око њега мислили су да је он највећи чаробњак њиховог времена. Нису могли да схвате како то Тесла држи сијалицу у руци и она светли. Чак су и они то покушавали, али нису успевали. Бацали су сијалице по кући бесни на себе што су беспомоћни.

Зато се Тесли ја још више дивим. Његова чуда била су све већа. Пролазећи улицом било би довољно да дотакне стару зарђалу бандеру и она би прорадила, засветлела. Неки људи су се клели да су видели како Тесли из прстију севају муње, а у очима играју ватрене лопте. Помало су га се и плашили.

Тако, дан за даном, Никола Тесла постао је највећи научник свога времена. Цео свој живот је истраживао и стварао изуме. Било на јави или у сну, било због муња и грома из ноћи када је дошао на овај свет, Тесла је имао визије које су га опседале: светлост муње и електрична пражњења грома. Људи су осећали страхопоштовање према њему мислећи да његовим венама уместо крви тече струја.

Једнога дана, док је јахао коња, ударио га је гром. Коњ је остао на месту мртав, а Тесла је устао са земље, отресао капут и кренуо даље. Када су га очевици те несреће питали како му је, он је рекао: *Гром је само напунио моје можда-не батерије!* Насмешио се и кренуо даље.

Чуо сам да постоји и легенда која каже да када се прође поред Теслиног гроба почне да дува јак ветар, док се у самом гробу чује звук електрицитета. Ја јој верујем, а ви?

Марко Филиповић

КАКО ЈА ВИДИМ НИКОЛУ ТЕСЛУ

Некада давно, пре двеста година, једне ноћи напољу је грмело, муње су севале, лила је киша и сваког часа једино што је људски слух чуо била је нека страшна тутњава – родио се Никола Тесла. Родио се тачно у поноћ. И можда је то све био разлог да он буде другачији од друге деце.

Бејаше повучен, у неком свом свету игре без другова а са обожаваним мачком, јединим правим пријатељем. Време би проводио у једној великој соби. И соба бејаше необична као и све оно што има било какву везу са Николом. Без прозора, шарених зидова, један ормар лево од улазних врата и на средини собе сто и две столице, једна за Теслу, друга за његовог мачка.

Када би год седео на столици размишљао је како да у собу унесе светлост, а да не отвара рупе за прозоре? Рупе би свакако поквариле боје зида, а он то није желео. Само у таквој соби каква јесте, њему је било лепо и осећао је блаженство које ни сам није могао објаснити.

Једне вечери, док је као и увек уживао у тами своје собе видео је светлост у дубини ормара, која се појавила ниоткуда. Пришао је ормару, отворио врата и пред њим је било много формула, које су пливале кроз светлост као рибе у води. Бејаше ту и црвенкастих предмета. Личили су на опруге, шрафове, кугле. Пожелео је све предмете да споји, сједини и испружио је руке у њиховом правцу. Желео је да додирне баш куглу. У глави је осећао топлоту, која се спуштала кроз кичму до малог прста на ногама, а затим се враћала до малог мозга. А онда осети додир на леђима. Окренуо се и уплашио бића високог два метра, косих великих очију, без уста.

Са Теслом се споразумевао путем мисли. Објаснио му је да је он владар Венере на којој се он сада налази. Његов задатак је да отпутује на Земљу и са Венере Земљанима однесе на поклон светлост ове планете. Тесла није успео ни да каже потврдан или одричан одговор, владара више није било.

По његовом одласку, на Теслином столу остале су формуле, светлеће кугле, опруге и много тога што ни сам није знао чему све може послужити. Његова соба била је сада осветљена и он се због тога осећао пријатно.

Кратко је уживао у свом задовољству јер га је јако заболела глава. Бол га је уморио и он је заспао. Када се Тесла пробудио већ је био на Земљи и тачно је знао шта треба да уради. У мислима су се низале слике његових будућих изума.

Знао је да је пред њим велики посао. Радио је упорно сатима, данима, годинама. Изуми су се низали један за другим. Земљани су му се дивили, али као да су осећали да не припада њима. Није био другачији само као дете него и сада као одрастао човек.

Као и у свакој бајци и у овој су присутне зле вештице. Оне су покушавале да докажу да је Тесла луд. То је наљутило владара Венере и једне ноћи док је Тесла спавао дошао је по њега. Сада живи на Венери задовољан што су Земљани победили зле вештице.

И ја сам задовољна што у овој тихој ноћи уз светлост неонке речима сликам Николу Теслу онако како га ја видим.

Данијела Арсић

ТЕСЛА – БАЈКА О СТРУЈИ

Иза седам гора, иза седам мора, иза седам планина постоји једно царство. У њему су кућице од блата и сламе, људи доброћудни; богатство им се огледа у срећи, љубави и слози.

На пропланку пуног цвећа у малој кући од сламе и блата живела је бројна породица Тесла. Кућица је била усамљена. Живот у њој је био тежак, породица велика, а кућа мала. Ипак, све је некако мирисало на срећу

Али ниједна срећа није потпуна. Ђука, газдарица куће није могла имати мушког порода. Поред своје четири кћери Ђука је изнад свега желела и сина. Људи су причали да је њихова кућа проклета и усамљена, да их је проклела стара Туркиња за коју се веровало да је *вештица*.

Као и безброј пута пре, Ђука је и тога дана пошла да напаса овце. Од превеликог умора очи су јој се склапале и на тренутак је заспала. Када се пробудила оваца није било. Тражећи их наишла је на пећину из које је допирао умилан женски глас. Пришла је отвору пећине и угледала прелепу жену попут виле са крупним плавим очима. Жена ју је поздравља љупким осмехом и позвала је унутра. Током разговора Ђука јој се поверила да има велику неиспуњену жељу да роди сина. Непозната јој је дала некакав напитака и рекла јој је да мирно оде кући и да ће се за девет месеци десити чудо.

Тако је и било. Након девет месеци роди се мушко чељаде. Док је долазио на свет, тутњали су громови, а муње парале небо. Заstraшени овом величанственом природном појавом они који су једва дочекали рођење овог детета нису могли да наслуте да ће њихово мало царство добити *принца светлости*. Дадосе му име Николa.

Од малена је био чудно дете немирног духа. Увек је био радо-знао и није хтео да живи оваквим животом. Желео је да напредује.

На његов седми рођендан било је страшно невреме. Мајка га је послала у шуму да донесе дрва. Хитајући ка кући схватио је да је боље да се сакрије док невреме прође. Шћућурен у шупљини једног дрвета посматрао је како грми и сева. Након неког времена олуја се стишала. Никола је узео секиру и пошао кући. Током пута у десној руци је осећао жмарце. Застао је и мало боље погледао у секиру. Осећао је необичну топлоту на длану.

Стигавши кући испричао је забринутој мајци овај необичан догађај. Жена није знала да објасни ово и рекла је сину да је то тако природа одредила и да заборави на то. Никола је узео свог обожаваног мачка и сео у угао собе. Мазећи његову свиленаксту длаку осетио је пуккетање. Сетивши се свог првог искуства схватио је да се ради о истој ствари!

Године су пролазиле, а Никола је често наилазио на ствари које нико није умео да му објасни. Објашњења су почела да се нижу једна за другим, када је Тесла дубље про-никао у свет науке. Рођеном генију није било тешко да упозна познато и објасни непознато.

Ређали су се проналасци један за другим, а Тесла је живео и радио у свом бајковитом свету обасјаном новоот-кривеном светлосћу његовог бриљантног ума. Тако је принц подарио светлост целом свету, па и свом малом царству у коме је поникао и од принца постао краљ, неприкосновени владар краљевства светлости!

Милица Јоксимовић

КАКО ЈА ВИДИМ НИКОЛУ ТЕСЛУ

Једне олујне ноћи родио се један дечак коме дадоше име Никола Тесла.

Још као дете маштао је о разним проналасцима. У игри са друговимима дотакао је длановима стену и осетио пецкање, а затим му се у мислима јавила слика пирамиде. Било је то за њега нешто потпуно ново. Решио је да направи пирамиду јер једино тако може да открије и тајну пецкања.

Данима је размишљао и у глави састављао коцкицу по коцкицу. Били су му сада само потребни предмети од којих ће правити пирамиду.

Кренуо је у свет, тамо негде далеко у обећану земљу. Сакупљао је делић по делић и почео да гради своју пирамиду. Градња је трајала веома дуго, али стигао је до самог врха. Решио је да на врху пирамиде споји две жице. Жице је случајно нашао шетајући поред реке. Када их је узео осетио је исто оно пецкање по рукама као када је додирнуо стену. Зато су оне баш морале бити на врху пирамиде.

Већ је падао мрак, а Никола Тесла није хтео да прекине са радом. *Још само мало*, говорио је сам себи. Спојио је жице и приказ пред његовим погледом био је предиван. Велики круг жуте светлости обасјао је огромну површину коју је већ био обавио мрак.

Испуњен задовољством покушао је да додирне жице које су светлеле. Успео је и поново је осетио пецкање. Сада је био сигуран да су га Бог или већ сама природа унапред одабрани да човечанству открије нешто ново. Била је то струја без које би живот било немогуће замислити ни у најбујнијој машти, ни у најлепшој бајци.

Никола Тесла био је и остао највећи светски геније коме је захвално човечанство.

ЦВЕТ КОЈИ ЋЕ ПРОМЕНИТИ СВЕТ

Садашњи свет нам постаје досадан због ствари које су ушле у нашу свакодневицу, а треба свету коначно нешто ново што ће, без сумње, бити много боље од овога данас.

Мућнула сам мало и ја својом главом инспирисана Николом Теслом и свим причама о њему и - бинго! Имам решење које ће сигурно променити свет.

Да ли сте и ви приметили да људи постају много бољи, лепши и пријатнији када су окружени цвећем? Наравно да јесте! И зато сам сигурна да треба створити цвет велики, а ипак мали; ружан који је доиста леп; трновит без трња који ће оставити све људе без даха, збунити их и натерати на размишљање зашто су баш такви кави јесу?

Имала сам пуно идеја, али ниједну нисам схватила као ону праву. Требало ми је мало више времена да одлучим и најзад дођем до правог решења.

Узела сам лист руже, латице лале, пупољак гербера, трн кактуса, стабло љубичице, корен висибаве, мирис орхидеје... И то је било довољно само за почетак.

Позајмила сам зрачак светлости из пустиње, коцку леда са Северног пола, чашу воде из океана, камен са Месеца и дах чистог ваздуха са планина. Била сам срећна што сам све скупила и почела сам са својим радом у лабораторији.

После неколико дана, до мене је дошао камелеон, дао ми је парче своје коже и потврдио да имам коначно све што ми треба.

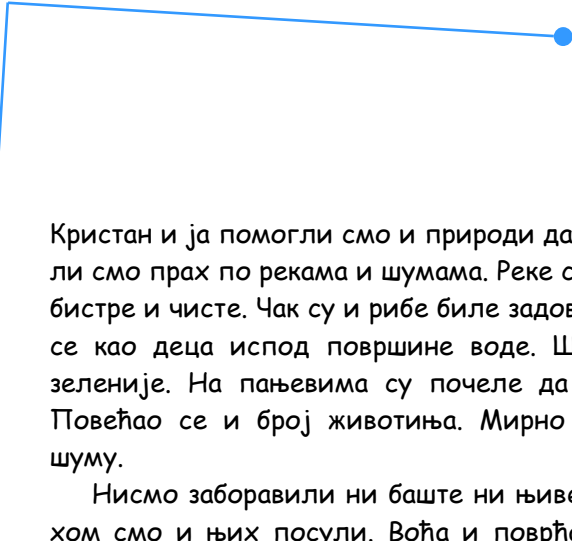
Тако је и било. Створила сам нешто чудесно - цвет који ће променити свет и у коме ћемо сви живети срећно и дуго до краја живота.

ЧАРОБНИ ПРАХ

Слушајући друге док причају о Николи Тесли и његовим изумима, а понешто сам и сама прочитала о њему, дошла сам на идеју да и ја нешто изумим. Размишљала сам и размишљала. Идеје су долазиле и одлазиле.

Како ли је Тесли све лако полазило за руком? Уопште није лако и таман да одустанем - решење је било ту. Направила сам чаробни прах!

Нећете ми веровати, али ја уз помоћ чаробног праха могу да летим. Летела сам једнога дана до мора. Само што сам слетела, видела сам дечака како се дави и извукла га из воде. Испричао ми је да живи сам и да нема никога ко би бринуо о њему. Позвала сам га да пође са мном. Посула сам га прахом. Био је јако весео када је видео да може да лети. Звао се Кристан. Кристан и ја смо летели од земље до земље и где је било потребно просипали смо прах. Прах је несрећнима доносио срећу, испуњавао жеље. Гладни су добили храну, болесни су брзо оздравили, а фабрике оружја претвориле су се у фабрике играчака. Све што је било ружно постало је лепо и свако сло претворило се у добро. Прича о Кристану, мени и чаробном праху далеко се прочула. Где год бисмо се појавили сви би нам махали, поздрављали нас и били весели. Свуда је владао мир и срећа и свака је земља била пријатељ другој.

Кристан и ја помогли смо и природи да оживи. Посипали смо прах по рекама и шумама. Реке су одмах постале бистре и чисте. Чак су и рибе биле задовољне. Играле су се као деца испод површине воде. Шуме су постале зеленије. На пањевима су почеле да расту младице. Повећао се и број животиња. Мирно су шетале кроз шуму.

Нисмо заборавили ни баште ни њиве. Чаробним прахом смо и њих посули. Воћа и поврћа било је много више. На пијацама су и цене биле ниже и свако је могао свом детету да купи воће.

Чаробни прах је помогао и незапосленима. Тосла је било за свакога и на земљи је завладао мир, срећа и љубав.

Прах сам сачувала. Ко зна. Људи и време брзо се мењају и то некако увек на горе. Можда опет затреба човечанству!?

Данијела Соколовић

ТЕЛЕПОРТАЛ

Никола Тесла био је проналазач. Данас, после две стотине година цео свет прича о њему. Како је то лепо. Умро је давно, а живи вечно. Тако сам и ја маштала да постанем велики научник.

Мој проналазак би добро дошао целом свету. Могли би да га користе сви људи као што користе и струју. Очарала бих све својим изумом.

То би био телепортал. Возећи се њиме сви би стизали брже на одређена места. Ја га замишљам овако: црвен је, дугачак, врата су му широка, има десет точкића које држи шездесет шрафова у облику цвет. А на врху телепортала је плава кугла. Из кугле варнице искрице жуте, плаве, црвене, зелене, наранџасте... Када би искрица дошла у додир са земљом, на том месту порастао би диван цвет. Унутрашњост телепортала чинио би тепих по коме су жути лептири, са десне стране поред врата налазио би се тастер на коме бисмо укуцавали место на које треба да стигнемо, а на плафону наранџаста сијалица која би засветлела када полазимо. У току свог кретања телепортал би имао необичан звук, звук који лечи болесне, тако да реч доктор више не би ни постојала.

Људима би служио да их одвезе на жељено место. Откуцали би назив места, сијалица би засветлела и за кратко време бисмо били на жељеном месту. Никада нико не би закаснио на посао, у школу, на сас-танке.

Мој изум би телепортирао само добре људе. Лоше би водио ни сама не знам куда, али их више не би било. Ратова више никада не би било и само би добро владало светом. Телепортал би се налазио у сваком граду и селу и сви би били срећни без обзира где живе. Да би мој изум успео потребни су људи доброг и великог срца. Потребни су и научници који имају добру вољу. Знате, он не би смео да погреша. Могло би се десити да нас одведе на погрешно место. Зато треба још да се усавршава...

И ја ћу га још усавршавати. Можда моја машта једнога дана постане стварност, а ја велики светски научник и то жена!

Анита Ранчић

ЈА ВОЛИМ

Ја волим да видим
кад се неко смеје
и волим да осетим
кад ме сунце греје.

Ја волим да идем
редовно у школу,
али не смем на часу
да пијем кока-колу.

Ја волим да читам
занимљиву књигу
ал' још више волим
праву дечју игру.

Емилија Јовановић

ШТА НАЈВИШЕ ВАЖИ

Ујутру рано, ево мене, нано,
на колаче слатке и питице лаке.
Сармице од зеља волим како спрема,
ал' највише се важи по коси кад ме мази.

Стефан Радовић

ПРИЧА УВЕЛОГ ЛИСТА

На ливади усамљен стоји мој отац, велико дрво, зову га кестен. Моја мајка, највећа и најлепша грана, ишчекује мој долазак.

Мама, мислим да видим светлост! Да ли смо успели да се пробијемо? Страшно ми је хладно, а и нешто ме ужасно голица. Мама каже да је то зато што сам мали и нежан. Овај ветар развигорац стално кружи око мене, хоће да се мазимо. Ја сам сада пупољак и само назирем своје родитеље.

Шта ће сад да се деси? Ево, прошло је неколико дана и сад сам већ листић који се љуља на ветрићу. Моја мајка грана се савија да ме заштити да се не покидам. У мојој породици имам много браће и сестара, цветића, листића и пупољака. Роса ми сваког јутра додели следовање лепе и укусне хране, а онда ме огреје мој најбољи друг – Сунце. Тако нам је лепо са мамом и татом. Крошња је пуна цветића и листића. Нико нема толико браће и сестара као ја, и никад нам није досадно. Научио сам да су најбољи пријатељи породице пчеле које нас свакога дана посећују и опрашују мирисне цветиће из крошње мог тате. *Непријатељ на видику!* – викнула је мама. Сви смо почели да галамимо, тата је запомагао. Бела магла нас је прекрила, почели смо да кашљемо и кијамо. Гусенице су падале свуда око нас. Успели смо да се извучемо овај пут, спасен сам.

У даљини се чује тутњава. Онај ветар развигорац је отишао. Изгледа да долази његов љутити отац кога зову олуја. Тата ми каже да се ухватимо за њега и маму и да се чврсто држимо. То је као возња тобоганом, само много опасније. Какав је то звук? Шта се то ломи? Јао, врх мамине гране се поломио и однео са собом много моје браће и сестара. Све је одједном престало, моји родитељи су неми и тужни. Сви гледамо како један део нас лежи на земљи и умире.

Коначно мало мира. Знате, моје сестрице нису више цветићи. Сад су порасле у прелепе браон кестене. Одрасле су и једна по једна одлази.

Ја немам више ону лепу зелену боју. Изгледам као да ме је неко испрскао жутом бојом. Немам више снаге да се држим за маму и тату. Ех, сад је и овај ветар почео да дува, зар не види колико сам слаб. Све слабије одолевам хладноћи. Немам више снаге. Падам.....

Невена Николић

МОЈЕ ОДЕЉЕЊЕ С ЛИЦА И НАЛИЧЈА

Управо је звонило и почиње час! Одељења су се упутила ка учионицама. И моје одељење је међу њима. Тромо и бучно одељење VIII-2 улази на час.

Рећи ћете да свака школа у Србији има по једно овакво одељење. И зашто је баш ово вредно помена, и зашто га уопште истичем?

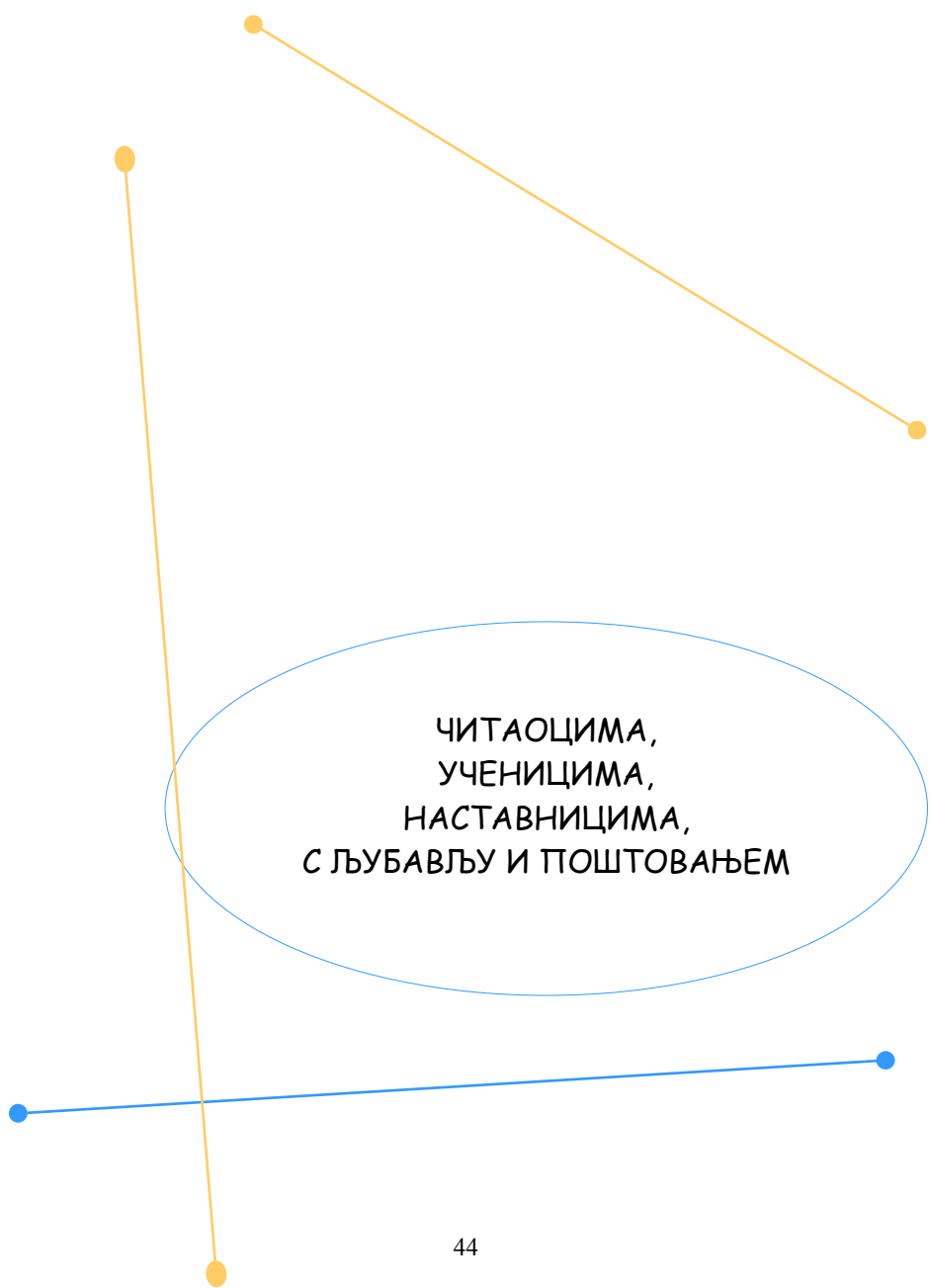
Када нас видите, први утисак је да смо јако гласни, да не знамо куда идемо и да немамо појма који час је у току. Уствари ми смо једно малобројно, сложено друштво које тачно зна свој циљ. Иако понекад направимо неку глупост, која није достојна ученика, углавном се трудимо да оставимо утисак примереног одељења. У разреду немамо појединаца који се посебно истичу. *Вучемо* једни друге из разреда у разред и углавном успевамо да будемо међу најбољима у школи.

Увек се боримо за своја права чак и када нисмо у праву. У одељењу имамо и *познаваоце закона* о школи. Али, нажалост, још нисмо пронашли закон који штити од бежања са часова. У зборници, када се разговара о нама, нема средине, или нас хвале или се жале на нас. Једноставно, никог не остављамо равнодушним! Наша разредна је наставница математике. Она већ дуго ради у школи. Чак и она каже да смо специфични.

У нашем одељењу сви су чули за реч *демократија* што уствари значи да сви говоримо у глас и да свако има право да каже шта мисли...

Сад смо на крају основне школе. Још неколико месеци до краја. Ово моје бучно, паметно и помало чудно одељење више неће бити заједно. И како год да га посматрам, и са лица и са наличја, и када је тужно и када није, и када је весело, мени је заиста невероватно драго!

Невена Николић

ЧИТАОЦИМА,
УЧЕНИЦИМА,
НАСТАВНИЦИМА,
С ЉУБАВЉУ И ПОШТОВАЊЕМ